

Aeneas és Dido

„Így hát a nagy ember

pelhagyta Karthágót...”

(Jozsif Brodskij: *Dido és Aeneas*)

1

Dido, királynőm, nem látlak soha.

A hullámok meanderei kéken

futnak, s mint Ariadné fonala,

vezetnek új hazába, hol a népem

tán Minotaurusszá változik bús

nászunk után – miatt? –, hisz labirintus

bejáratául tárult szép öled,

s mi összebogozott, a gyűlölet

fonalaként fog visszagombolyodni

néped kezébe népemnek kezéből.

Találkozom hát véled újra – végül

együtt fogunk mi árnyakként bolyongni;

s a vér-iszamós csatatereken

is vágytól síkos öled keresem.

2

miért csak azt az egyet - hervatag
szépasszonyt: téged hívlak napra nap?
Dido, királynőm, gyűlölöm e földet.

(A [*Kormos István és Baka István versei*](#) című kötetből.

[← Előző oldal](#)

[Következő oldal →](#)